

ратора Теофила да върне назадъ едно число поробени Българи, които бѣше преселилъ Каранъ изъ Македонія въ Влашко, завращаньето на които напусто до сега са молѣше Гръцкото Правителство. На туй Владимирово решѣніе са упрѣхж послѣдователитѣ на системата Каранова и Мортагонова, съ които държавниятъ съвѣтъ бѣше пѣленъ и освобожденьето на тѣзи Македонцы са отлагаше отъ день-на-день.

« Като са минж малко време, българскыйтъ царь трѣгнѣ да пѣтува по Имперіята и като посѣти нѣкой градове въ Македонія, най-послѣ са упѣти въ Солунъ. Тѣзи страна бѣше най-много населѣна съ Българи, които бѣхж най-главнытъ граждани въ мѣстото. . . .

« Не са знае що ѣ накарало българскыя царь на туй пѣтуванье по Имперіята; но то на него подѣйствува добръ за Християнството и вижда са, че той са сръщилъ съ Императора, който го склонилъ, на рѣшеніето — да са върнѣтъ Българытъ изъ Влашко въ Македонія. Като останж нѣколко време въ Солунъ, дѣто можѣше и трѣбаше, ако и неволно да са запознае съ истинытъ на вѣрата, която исповѣдвахж неговытъ едноплеменницы по цѣла Македонія, той може бы да е измѣнилъ образа на мыслитѣ си за баснословнытъ богове Перуна, Позвизда и др.

« Еще догдѣ го нѣмаше въ Българія, дойде, какъто са види, по сговоръ, грѣцкыйтъ флотъ въ устїето на Дунава за да приѣмне отъ брѣговетѣ Влашкы 12,000 Македонскы Българи. Българскытъ воеводы по границыгѣ са противѣхж на туй преселѣніе въ отсѣжствїето на царя имъ; обаче слѣдъ нѣколко збыванія, Македонцытъ сполучихж да са нахвърлѣтъ въ корабытъ и да са упѣтътъ за Цариградъ, а отъ тамъ за напръшнытъ си живѣлища въ Македонія.

« Пѣкои отъ тѣхъ останжхж въ столицата, между